

Sygnatura akt: V GC 1197/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 15 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Berczyńska - Bruś

Protokolant: Anna Woźniakowska

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2018 roku w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w P.

przeciwko – (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w P. kwotę 2 918,31 złotych (dwa tysiące dziewięćset osiemnaście złotych trzydzieści jeden groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 2 668,31 złotych od dnia 24 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty

- 250,00 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

2. oddala powództwo z pozostałym zakresie,

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 884,55 złotych (osiemset osiemdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania,

4. zarządza zwrot powodowi kwoty 750,00 złotych (siedemset pięćdziesiąt złotych) tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet opinii biegłego.

SSR Magdalena Berczyńska - Bruś

Sygn. akt V GC 1197/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W. pozwem wniesionym w dniu 13 maja 2017 roku wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 3.054,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 2.804,50 złotych od dnia 24 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 250,00 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Powód uzasadnił żądanie pozwu wskazując, że nabył wierzycelność w stosunku do pozwanego o odszkodowanie za uszkodzenie motocykla. Pozwany ubezpieczał odpowiedzialność cywilną sprawcy szkody i przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady, wypłacając poszkodowanemu kwotę 2.481,23 złotych. Zdaniem powoda wskazana

kwota jest zaniżona, ponieważ według przeprowadzonej na jego zlecenie wyceny naprawy uszkodzonego pojazdu, szkoda wynosi 5.285,73 złote. Strona powodowa domaga się zasądzenia kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy rzeczywistym kosztem naprawy motocykla a odszkodowaniem wypłaconym przez pozwanego wraz z odsetkami. Powód nadto dochodzi także zwrotu kosztów przeprowadzenia prywatnej wyceny szkody.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zakwestionował zakres i wysokość szkody wskazaną przez powoda, a także zakwestionował istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 18 marca 2015 roku (uszkodzeniem pojazdu) a koniecznością sporządzenia prywatnego kosztorysu. Strona pozwana podniosła również nieważność umowy cesji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. A. był właścicielem motocykla kawasaki ninja ZX-10R z silnikiem o pojemności 998 cm³ o mocy 129 kW, wyprodukowanego w 2006 roku. M. A. był drugim właścicielem tego pojazdu. Motocykl był bezwypadkowy, w pełni sprawny, nie miał śladów uszkodzeń. Naprawy motocykla ograniczały się do bieżącej konserwacji. Motocykl był wykorzystywany do celów prywatnych.

Dowody: dowód rejestracyjny k. 88-88v, opinia biegłego k. 128-144, zeznania świadka M. A. 00:02:02 – 00:09:17 minuta rozprawy z dnia 13 listopada 2017r.

W dniu 18 marca 2015 roku M. A. zaparkował motocykl w garażu swojego kolegi M. S.. M. S. poruszał się samochodem m. citan. Wjeżdżając do garażu M. S. nie zauważył zaparkowanego w nim motocykla należącego do poszkodowanego i w niego uderzył. Na skutek uderzenia motocykl przewrócił się na lewą stronę. W motocyklu zostały uszkodzone m.in. jego czasza, lewy bok, klamka, kierownica, zbiornik paliwa, lampa tylna.

Dowody: zeznania świadka M. A. 00:02:02 – 00:09:17 minuta rozprawy z dnia 13 listopada 2017r., zgłoszenie szkody k. 60-61, opinia biegłego k. 128-144, oświadczenie k. 67, zdjęcia k. 95-103

Pozwany ubezpieczał odpowiedzialność cywilną sprawcy szkody. Poszkodowany M. A. zgłosił szkodę pozwanemu, który wycenił szkodę na kwotę 2.481,23 złote. Pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 2.481,23 złote.

Dowody:wycena pozwanego k. 78-79, decyzja k. 80.

M. A. w miarę możliwości sam naprawił motocykl. Wypłacona przez pozwanego kwota pozwoliła mu tylko na częściową naprawę. Poszkodowany nie skorzystał z usług profesjonalnego warsztatu. Po naprawie poszkodowany sprzedał motocykl.

Dowody: zeznania świadka M. A. 00:09:17 – 00:18:27 minuta rozprawy z dnia 13 listopada 2017r..

W dniu 30 maja 2016 roku poszkodowany zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności. Na mocy tej umowy poszkodowany przelał na rzecz powoda wszelkie wierzytelności przysługujące mu od pozwanego w związku ze szkodą w pojeździe, z wyłączeniem wypłaconej wcześniej kwoty 2.481,23 złote.

Dowód: umowa k. 17.

Powód zamówił ponowną wycenę szkody. Według tej wyceny, koszt naprawy motocykla wynosi 5.285,73 złote. Koszt wyceny wyniósł 250 złotych.

Dowód: wycena powoda k. 18-22, faktura k. 23.

Powód zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności. Następnie pismem z dnia 1 lutego 2017 roku wezwał pozwanego do wypłaty uzupełniającego odszkodowania. Pozwany uznał żądanie za nieuzasadnione, jednak w celu ugodowego zakończenia sporu zaproponował powodowi zawarcie ugody na kwotę 4.000,00 złotych.

Dowody: pismo k. 24, wezwanie k. 26, pismo k. 28-29.

Sąd ustalił, że w celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji, konieczne są: wymiana podnóżka tylnego lewego wraz z mocowaniem, podnóżka przedniego lewego, lampy zespolonej tylnej, obudowy siedzenia tylnego, uchwytu sprzęgła, równoważnika ciężaru lewego, napisów marki na prawej i lewej części zbiornika paliwa; konieczne jest także lakierowanie. Koszt naprawy wynosi 5.149,54 złote. Do naprawy uzasadnione jest wykorzystanie tzw. części Q, tj. części oryginalnych oznakowany znakiem towarowym producenta części dostarczającego elementy na linię montażową podczas pierwszego montażu pojazdu, niemniej jednak w przypadku pojazdu, którego dotyczy sprawa, części Q nie występują, dlatego konieczne jest skorzystanie z części O, czyli części oryginalnych.

Dowód: opinia biegłego k. 128-144.

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy na podstawie zeznań świadka, opinii biegłego oraz dokumentów prywatnych. Zeznanie świadka dotyczące eksploatacji motocykla, jego uszkodzenia i naprawy są przekonujące, a ponadto znajdują potwierdzenie w dokumentach prywatnych i opinii biegłego. Okoliczność uszkodzenia pojazdu znajduje potwierdzenie również w oświadczeniu sporządzonym przez sprawcę szkody (por. k. 67). Sąd uznał za wiarygodną opinię biegłego, która została sporządzona przez specjalistę, w sposób fachowy, a jej wnioski są czytelne i zrozumiałe. Sąd dał wiarę również dokumentom prywatnym, których wiarygodności żadna ze stron nie zakwestionowała, a Sąd nie znalazł podstaw, aby uczynić to z urzędu.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej mierze. Odpowiedzialność za powstałą szkodę oparta jest w sprawie na art. 436 § 1 k.c. i jest to odpowiedzialność na zasadzie ryzyka. Zgodnie z przywołanym przepisem, odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym [tj. w art. 435 § 1 k.c.] ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Natomiast art. 435 § 1 k.c. stanowi zasadę odpowiedzialności na zasadzie ryzyka: prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Wobec tego należy stwierdzić, że w przypadku, gdy posiadacz prowadząc pojazd wyrządzi szkodę – ponosi odpowiedzialność nie na zasadach ogólnych (art. 415 k.c.), tylko na zasadzie ryzyka. W związku z tym nie jest konieczne wykazanie winy sprawcy do przypisania mu odpowiedzialności odszkodowawczej. Natomiast odpowiedzialność na zasadzie winy miałaby miejsce wtedy, gdyby oba pojazdy pozostawały w ruchu (por. art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c.).

M. S. uderzył posiadany przez siebie pojazdem w zaparkowany motocykl należący do poszkodowanego, czym doprowadził do jego uszkodzenia, a tym samym do wyrządzenia szkody majątkowej w majątku M. A.. Z tego powodu M. A. na podstawie przytoczonych powyżej przepisów przysługiwało roszczenie o naprawienie szkody.

Odpowiedzialność pozwanego za szkodę wynika z zawartej pomiędzy pozwanym a sprawcą szkody ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Stosownie do art. 822 § 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Natomiast legitymacja czynna powoda do dochodzenia roszczeń z tytułu naprawienia szkody za uszkodzenie pojazdu, który należał do poszkodowanego M. A., wynika z zawartej pomiędzy poszkodowanym a powodem umowy przelewu wierzytelności. Na skutek tej umowy poszkodowany M. A. przelał na rzecz powoda przysługującą mu względem

pozwanego wierzytelność z tytułu naprawienia szkody wyrządzonej w pojeździe należącym do poszkodowanego. Na mocy zawartej umowy przelewu powód wstąpił w uprawnienie poszkodowanego do dochodzenia odszkodowania od pozwanego, z wyłączeniem wypłaconej już kwoty 2.481,32 złote. Stosownie do art. 509 § 2 k.c., wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia pozwanego, że umowa przelewu jest nieważna. Okoliczność, że poszkodowany nie wysuwał względem pozwanego dodatkowych roszczeń i nawet nie zaskarżył decyzji pozwanego o przyznaniu mu częściowego odszkodowania nie oznacza, że te prawa poszkodowanemu nie przysługiwały. Po wypłacie odszkodowania przez pozwanego poszkodowany mógł być dochodzić roszczeń uzupełniających od pozwanego na drodze sądowej, czego jednak nie uczynił. To jednak nie stanowi o tym, że nie mógł przelać przysługującej mu w pozostałym zakresie w stosunku do pozwanego wierzytelności na rzecz powoda.

Zdarzenie, za które odpowiada pozwany, wyrządził uszczerbek w majątku poszkodowanego. Naprawienie wyrządzonej szkody polega na zapłacie odszkodowania w kwocie koniecznej do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji. Sąd ustalił, że do pełnego naprawienia szkody wymagana jest kwota 5.149,54 złote brutto. Pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 2.481,23 złote. Zatem Sąd zasądził różnicę pomiędzy wskazanymi kwotami, tj. 2.668,31 złotych. Na podstawie art. 481 § 1 k.c. Sąd zasądził także odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia 24 kwietnia 2015 roku, tj. po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody.

Zasadne jest także żądanie zasądzenia kwoty 250 złotych tytułem kosztów prywatnej ekspertyzy. Nietrafne jest twierdzenie pozwanego, że nie ma adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem wywołującym szkodę, a szkodą polegającą na konieczności zasięgnięcia prywatnej opinii na temat rzeczywistego kosztu naprawy pojazdu. Gdyby bowiem do zdarzenia nie doszło, powód w ogóle nie musiałby zlecać wyceny naprawy pojazdu. Powód zwrócił się o wykonanie kosztorysu naprawy aby zweryfikować, czy w ogóle przysługują mu roszczenia względem pozwanego.

Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, ponieważ kwota dochodzona przez powoda była wyższa od rzeczywistego kosztu naprawy pojazdu ustalonego przez Sąd.

Powód wygrał proces w 95,54%, natomiast pozwany w 4,46%, dlatego stosownie do art. 100 k.p.c. Sąd rozdzielił koszty procesu stosunkowo. Koszty postępowania wyniosły łącznie 3.037 zł i złożyły się na nie opłata sądowa od pozwu w wysokości 153 zł wynagrodzenie biegłego w kwocie 1.050 zł i wynagrodzenia pełnomocników stron w wysokości po 900 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016r., poz. 1667) Powód poniósł koszty w łącznej kwocie 1.320 złotych. Składa się na nią opłata sądowa w kwocie 153 złote, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 817 złotych, zaliczka na poczet opinii biegłego w kwocie 250 złotych. Zgodnie ze stosunkowym rozliczeniem kosztów powód powinien ponieść kwotę 135,45 zł. Różnica tych kwot podlegała więc zasądzeniu od pozwanego.

Na podstawie art. 84 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd z urzędu zarządził zwrot powodowi niewykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego.

Z uwagi na omyłki rachunkowe postanowienia zawarte w punkcie 3 i 4 wyroku podlegały sprostowaniu z urzędu.

/-/SSR Magdalena Berczyńska-Brus